

JENNIFER HILLIER

İLK

AŞK

İLK

GÜNAH

Çeviren

Mustafa Güdük

BİRİNCİ KISIM

İNKÂR

“Neden koştuğumu şimdi bile bilmiyorum; sanırım
canım öylesine koşmak istemişti.”*

–J. D. SALINGER, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*

---

* J. D. Salinger, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*, Çev: Coşkun Yerli, Yapı Kredi Yayınları, İstanbul

1

Dava ulusal haberlerde kendine ancak yer bulabildi. Ki bu iyiydi çünkü daha az alenilik ve daha az gazeteci demektir. Ama aynı zamanda kötüydü de çünkü bugünlerde ulusal gazete manşetlerini işgal etmek için suçların daha ne kadar ahlaksızlaşması gerekiyordu?

Göründüğü kadarıyla hayli sıkık bir durum söz konusuydu.

New York Times ve CNN'de Calvin James'e, namıdiğer Sweetbay Celladı'na sadece kısaca değinilmişti; işlediği suçlar *People* dergisinde kendilerine yer bulacak ya da *The View*'da üzerine konuşulacak denli sansasyonel sayılmazdı. Ancak Kuzeybatı Pasifik –Washington, Idaho ve Oregon eyaletleri– sakinleri için Sweetbay Celladı davası büyük bir meseleydi. On dört yıl önce Angela Wong'un ortadan kayboluşu, babasının Microsoft'un kodamanlarından biri ve Bill Gates'in arkadaşı olması sebebiyle Seattle bölgesinde kayda değer bir hareketlilik yaratmıştı. Arama ekipleri kurulmuş, sorgulamalar yapılmış ve kızın eve gelmediği her gün biraz daha artan bir para ödülü konmuştu. Yıllar sonra –kızın evinin sadece bir kilometre uzağında– on altı yaşındaki birine ait kalıntıların ortaya çıkması halkta muazzam bir şok etkisi yaratmıştı. Bölge sakinleri olayı unutmamıştı. #AngelaİcinAdalet etiketi bu sabah Twitter'da gündem olmuş-

tu. Sadece birkaç saatliğine de olsa en popüler dokuzuncu ya da onuncu etiket olabilmişti ama bu da bir şeydi sonuçta.

Angela'nın anne babası mahkeme salonundaydı. Kızlarının kayıp ilan edilmesinden bir yıl sonra boşanmışlardı; kızlarının yokluğu sallantıdaki evliliklerine vurulan son darbe olmuştu. Şimdi ortak ıstırapları ve adaletin yerini bulmasına dair umutlarıyla birleşmiş, mevcut eşleriyle birlikte iddia makamının birkaç sıra gerisinde yan yana oturuyorlardı.

Georgina Shaw onlarla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Bütün bunların en fena yanı ise, onların yüzlerini acı ve öfkeyle dolu görmektir. Onları on dört yıl süren uykusuz gecelerden kurtarabilirdi. O gece gerçekte neler olduğunu onlara söyleyebilirdi.

Geo başka birçok şey yapabiliirdi.

On dört yıl önce Angela'nın annesi, ergenlikteki kızına göz kulak olmaksızın spor kulübündeki statüsüne önem veren sığ ve maddiyatçı birisiydi. Hafta sonları ailesiyle vakit geçirmektense golf ve poker oynamayı yeğleyen işkolik babası da ondan iyi sayılmazdı. Ta ki Angela kaybolana kadar. Sonrasında birbirlerine kenetlenmişlerdi ama sadece hepten ayrı düşene dek. Kızlarının ortadan kaybolmasına normal, birbirlerini seven bir ailenin yapacağı gibi tepki vermişlerdi. Savunmasız bir hâl gelmişlerdi. Ve duygusal. Geo, şimdi Candace Platten olan, Candace Wong'u az daha tanımayacaktı. O imkânsız incelikteki yapısı gitmiş, on kilo kadar almıştı ama bu fazla kilolar onu daha sağlıklı gösteriyordu. Victor Wong bir parça daha belirginleşen göbeği ve yayılan kelliği haricinde az çok eskisi gibiydi.

Geo çocukluğunun hatırı sayılır bir kısmını mutfaklarında, sipariş ettikleri pizzadan yiyerek ve babasının hastanenin acil servisinde gece mesaisine kaldığı sayısız defa misafir kalarak onların evinde geçirmişti. Tek çocuklarının eve dönmediği günler boyunca Wongları sarıp sarmalamış, kızlarının bulunacağına dair onları temin etmiş ve onları iyi hissettirmelerini sağlayacak fakat gerçekte alakası olmayan şeyler söylemişti. Wonglar mezu niyet töreni için St. Martin Lisesi'ne davet edilmiş ve ponpon kız-

ların lideri, yıldız bir voleybolcu ve de onur dereceli bir öğrenci olan Angela hatırına özel bir plakette ödüllendirilmişlerdi. Ve liseden sonraki her sene, dünyanın neresinde olursa olsun, Candace Wong Platten, Geo'ya yılbaşı kartı yollamıştı. Hepsi aynı şekilde imzalanmış bir düzine kartpostal. *Sevgiler, Angie'nin annesi.*

Şimdi Geo'dan nefret ediyorlardı. Geo mahkeme salonuna girdiğinden beri Angela'nın anne babası gözlerini ondan bir an olsun ayırmamıştı. Şimdi tanık kürsüsünde oturduğundan, jüri de öyle yapıyordu.

Geo sorular için hazırlanmıştı ve ifadesini verirken gözlerini mahkeme salonunun arkalarında rasgele bir noktaya dikip çalıştığı şekilde cevap verdi. Bölge savcı yardımcısı onu bugün için iyi hazırlamıştı ve Geo birçok açıdan, o geceki olayların üzerindeki perdeyi aralamak, davaya renk ve drama katmak üzere buradaymış gibi görünüyordu. Aksi hâlde ADA'nın* sunduğu dosya bir çöp yığınının ibaret kalırdı. Calvin James'i Angela'dan uzun süre sonra işlediği diğer üç cinayetten suçlamaya yetecek bir ton kanıtları mevcuttu zaten; Geo sadece en iyi arkadaşının öldüğü gece hakkında konuşmak için buradaydı. Karıştığı tek cinayet buydu ve ifadesini verdiği an, beş yıllık cezasını çekmek üzere Hazelwood İnfaz Kurumu'na nakledilmişti.

Beş yıl. Bu hem kâbus hem de mucizeydi; ustalıklı bir savunma yapan epey uçuk ücretli avukatının, Sweetbay Cellad'ını içeri tıkmak için bölge savcısının üzerinde kurduğu baskının bir sonucuydu. Kamuoyu seri katile idam cezası verilmesi için haykırıyordu fakat bunun gerçekleşeceği yoktu. Seattle gibi cüretkâr bir şekilde liberal tutumlu bir eyalette bu mümkün değildi. ADA'nın, Calvin James'in ardışık müebbetle çarptırılmasında yüksek bir şansı vardı ama bunun yanında Geo'nun beş yıllık cezası, sosyal medyadaki bazı #AngelaİcinAdalet yorumlarına göre, yeterince uzun değildi. Salındığında Geo hâlâ yeterince genç olacak, yeniden başlamak için bir dolu zamanı olacaktı. Halen evlenebilir, çocuk sahibi olabilir, bir hayat kurabilirdi.

---

* Bölge Savcılığı. -çn

En azından teoride böyleydi.

Bakışlarını, sondan üçüncü sıradaki babasının yanında soğukkanlı bir şekilde oturan Andrew'a kaydırdı. Bugün güzel görünmesinin sebebi oydu; bu sabah Geo'nun gözde Dior elbisesiyle Louboutin topuklularını getirmişti. Bakışları buluştu. Andrew, onu cesaretlendirmek üzere küçük bir gülücük gönderdi; bu Geo'yu bir parça rahatlattı fakat bunun fazla sürmeyeceğinin farkındaydı.

Nişanlısı, Geo'nun ne yaptığından habersizdi. Çok yakında öğrenecekti. Geo bakışlarını, kucağında düzgün biçimde kavuşturduğu ellerine indirdi. Etrafı daha düşük karat elmaslarla sarılı üç karatlık bir elması olan nişan yüzüğü parmağındaydı. Şimdilik. Andrew Shipp kusursuz beğenilere sahipti. Öyle olurdu tabii; bu iyi yetişmeden, önemli aile isminden ve büyük bir banka hesabından kaynaklanıyordu. Andrew ilişkilerini bitirdikten sonra –ki kesinlikle bitirecekti çünkü Geo'dan daha fazla önem verdiği tek şey aile şirketiydi– Geo yüzüğü geri verecekti.

Tabii ki verecekti. Doğru olan buydu.

Angela'nın büyük boy bir fotoğrafı jüriye bakan şövalenin üzerine yerleştirilmişti. Geo bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordu, St. Martin's Lisesi'ndeki üçüncü yıllarına başlamalarından birkaç hafta sonrasıydı. Geo evde bir yerde bu fotoğrafın tam hâline de sahipti, iki en iyi arkadaşı Puyallup Fuar'ında (şimdi Washington Eyalet Fuarı olarak yeniden isimlendirilmişti) yan yana duruyorlardı; Geo'nun elinde mavi pamuk şekerinden bir bulut vardı, Angela'da ise hızla erimekte olan bir dondurma külahı. Şimdi ise Geo kesilip fotoğraf büyütülmüş ve Angela'nın gülüşüne, saçlarının ışıltısına, kahverengi gözlerinin pırıltısına odaklanmıştı. Güzel bir gün geçiren güzel bir kız, dünya ayaklarının altına serili.

Bu fotoğrafın yanında başka bir şövalede büyütülmüş bir fotoğraf daha duruyordu. Bu fotoğrafta Angela'nın, Geo'nun çocukluğunu geçirdiği evin ardındaki koruda bulunan kalıntıları vardı. Sadece toz toprak içinde bir yığın kemik, herkes televiz-

yonda daha kötülerini görebileceğinize hemfikir olur. Tek fark bu fotoğraftaki kemiklerin gerçek olmasıydı, çok genç yaşta ve insanın aklının alamayacağı bir vahşetle ölen bir kıza aittiler.

Savcı sorular sormaya ve Geo aracılığıyla jürinin gözünde Angela Wong'a ait bir resim canlandırmaya devam ediyor. Geo da gereksiz herhangi bir detay ekmeden soruları cevaplamayı sürdürüyor. Sesi küçük mahkeme salonu hoparlörlerinde yankılanıyor ve Geo'nun hissettiğinden daha sakin çıkıyor. Angela'nın öldürülmesinden beri hayatının her günü taşıdığı derin hüznü, açık ve anlaşılır konuşma amacıyla seyreltilmiş gibi görünüyor.

Geo konuşurken Calvin sanık sandalyesinden dikkatle onu izliyor, bakışları âdeta içine işliyor. Tekrar tecavüze uğramak gibi. Geo mahkemeye o zamanki ilişkilerini anlatıyor; sevgili oldukları zamanları, onun Sweetbay Celladı değil de Calvin olduğu zamanları, sadece on altı yaşında bir kız olduğu ve birbirlerine âşık olduklarını düşündüğü zamanları. Uğradığı istismarları sayıyor, hem sözlü hem de fiziksel olanları, büyülenmiş mahkeme izleyicilerine Calvin'in takıntılı ve kontrol saplantılı karakterini anlatıyor. Korkusunu ve kafa karışıklığını anlatıyor; daha önce kimseyle paylaşmadığı şeyleri, babasıyla ve hatta Angela'yla bile. Yıllardır kafasındaki bir kasada, aklının hiç ziyaret etmediği bir köşesinde saklı olan şeyleri.

Eğer hayatını bölümlere ayırma üzerine bir üniversite bölümü olsaydı, Geo o konuda doktora derecesi alırdı.

"Yıllar sonra haberleri gördüğünüzde Calvin James'in Sweetbay Celladı olduğunu anladınız mı?" diye soruyor Savcı.

Geo başını iki yana sallıyor. "Haberleri hiç izlemedim. Bu konuda babamdan birkaç şey duydum sadece, o da hâlâ Sweetbay'de yaşadığı için ama aradaki bağlantıyı kuramadım. Sanırım dikkatimi vermiyordum."

Bu kısmı doğrudu, bakışlarını ona çevirdiğinde Calvin'in dudaklarının kenarının birkaç milim yükseldiğini gördü. Minik bir gülümseme. Eski erkek arkadaşı yirmi bir yaşındayken yakışıklıydı, kimse bunu inkâr edemezdi. Ama bugün, otuz beşin-

deyken bir sinema yıldızı gibi görünüyordu. Yüzü daha dolu ve keskin, saçları mükemmel McDreamy dalgalarıyla dağınık, favorilerinde gri tutamlar ve gözlerinin etrafındaki cazibesini artıran çizgiler. Koltuğunda rahatça oturuyor, basit bir takım elbise ve kravat giymiş, sarı renkli bir deftere notlar karalıyor. Minik gülümsemesi, Geo salona girdiğinden beri yüzünden ayrılmadı. Geo bunu görenin sadece kendisi olduğundan şüpheleniyor. Bu gülümsemenin sadece kendisi için olduğundan.

Gözleri buluştuğunda Geo'nun bütün vücudu ürperiyor. Şimdi bile, bütün olanlardan sonra bile yine şu lanet olasıca ürperti. Karşılaştıkları ilk günden Calvin'i gördüğü son güne kadar bu ürperti hiç eksik olmamıştı. Geo ne daha önce böyle bir şey hissetmişti, ne de daha sonra etti. Andrew'la bile. Özellikle de Andrew'la. Nişanlısı –onu hâlâ böyle isimlendirebileceğini varsayıyor çünkü gelecek yaz olması planlanan düğün gerçekleşmeyecek– onda asla böyle bir duygu uyandırmadı.

Geo'nun elleri kucağında durmaya devam ediyor, ağırlığını, verdiği güveni hissederek yüzüğünü parmağında döndürüyor. Andrew yüzüğü ona verdiği bu bir evlilik sözünden ziyade sembolik anlamı olan bir şeydi, kuracağı hayatı gösteren bir şey. Puget Sound Üniversitesi'nden lisans diploması. Washington Üniversitesi'nde yüksek lisans. Otuzunda Shipp Eczacılık'taki en genç genel müdür yardımcısı. Kariyerindeki başarısının bir kısmı CEO ve tahtın vârisi olan Andrew Shipp'le nişanlanmasının bir sonucuysa ne olmuş? Geri kalanı kıçını yırtması sayesindeydi.

Önemi yok. O hayat artık bitti.

Diğer yandan, paçayı kolay sıyırdığının bilincindeydi. Cafcaflı avukatı, Andrew'un ona ödediği her kuruşu hak etmişti. Ama öte yandan, *beş sikik yıl*. Hapishanede kimse eğitilmiş olmasına ya da dışarıdaki başarılarına bakmayacaktı, tutuklandığı sırada neredeyse altı haneli olan (ikramiyeler dahil) maaşına ve Seattle'ın en eski ve en elit ailelerinden birinin parçası olmak üzere oluşuna da. Dışarı çıktığında –duşta şişlenmeyip hapis-

haneden canlı çıkabileceği varsayımıyla– sabıka kaydı olacaktı. Ağır suç. Asla düzenli bir işi olmayacaktı. Herhangi bir zaman ismini internette aratan herhangi birinin önüne Sweetbay Cella-
dı dosyası gelecekti çünkü internetteki hiçbir şey yok olmazdı. Hayatına baştan başlaması gerekecekti. Ama en dipten değil, dip noktasının da altından, kendini gömdüğü bu çukurdan çıkmak için tırnaklarıyla toprağı kazıyarak.

O korkunç gecenin olaylarını anlatarak net ve kısa kısa konuşmaya devam ediyor. Jüri ve seyirciler onu can kulağıyla dinliyor. Gözlerini mahkeme salonunun arkalarındaki o rasgele noktada tutup her şeyi anlatıyor. Chad Fentonların evindeki maç sonrası partisi. İçki *katılmış* demenin yeterli olmayacağı votkallı meyve *punch* fıçısı. Angela’yla birlikte, üzerlerinde daracık kıyafetleri, kıkırdayarak ve tökezleyerek tamamen sarhoş bir hâlde partiden erken çıkıp Calvin’e gitmeleri. Calvin’in müzik setindeki güm güm müzik. Dans eden Angela. Flörtleşen Angela. Biraz daha içki, dünya baş döndürücü renk ve şekillerden bir çiçek dürbünü gibi dönmüş ve en sonunda Geo kendinden geçmişti.

Daha sonra, belirsiz bir sürenin ardından arabayla Geo’nun evine dönüş yolculuğu, Calvin’in aracı sürüşü, Angela bagaja atılmış. Ormanlık alana doğru uzun yürüyüş, tek rehber Calvin’in anahtarlığındaki minik el fenerinin solgun ışığı. Serin gece havası. Ağaçların kokusu. Yoğun toprak. Ağlama sesi. Geo’nun kıyafeti kirlenmiş, toprakla, çimenle ve kanla lekeli.

“Calvin James’in onun cesedini kestiğini aslında bizzat görmediniz yani?” diye bastırıyor savcı. Geo irkiliyor. Savcı, Angela’nın parçalanmasını gündeme getirmek istiyor, bunu mümkün olduğunca dehşetli göstermek istiyor; Geo’nun en yakın arkadaşı o sırada ölü olsa bile, ki bu da başlı başına dehşet dolu bir şey.

“Bunu yaparken onu izlemedim, hayır,” diye cevaplıyor. Bunu söylerken Calvin’e bakmıyor. Bakamaz.

“Hangi aleti kullandı?”

“Testere. Arka bahçedeki ardiyeden.”

“Babanızın testeresi mi?”

“Evet.” Geo gözlerini kapatıyor. Calvin’in elindeki metalin ay ışığındaki parıltısını hâlâ görebiliyordu. Ahşap tutacak, keskin dişler. Sonrasında testere kana, deriye ve saç a bulanıyor. “Zemin çok... Zeminde çok fazla taş vardı. Yeterince derin bir çukur kazamadık, onun... onun... bütün bedenini koyacak kadar.”

Mahkeme salonunda bir hareketlenme oluyor. Hışırtılar, sonra kısık sesli homurdanmalar. Andrew Shipp ayağa kalkıyor. Geo’ya bakıyor, sonra gözleri buluşuyor. Andrew başını eğiyor, özür dileyen bir baş hareketi ve sonra Geo’nun nişanlısı mahkeme salonundan dışarıya yönelip arka taraftaki büyük kapıların ardında gözden kayboluyor.

Andrew’u bir daha görmemesi olası. Geo’nun düşündüğünden daha fazla canını yakıyor bu. Kucağında yüzüğü birkaç saniye öfkeyle çeviriyor sonra acıyı başka bir zaman için zihninde ayırıyor.

Şimdi yanında boş bir koltuk bulunan Walter Shaw hareket etmiyor. Geo’nun babası duygularını belli etmesiyle tanınan biri değil, gerçek hislerinin tek göstergesi yüzünden aşağı süzülen bir damla gözyaşı. Bu hikâyeyi o da daha önce hiç duymamıştı, eğer kalkıp Andrew’un peşinden giderse Geo onu suçlamayacaktı. Ama babası yerinden kalkmıyor. Tanrıya şükür.

“Bu ne kadar sürdü? Onu parçalamak?” diye soruyor savcı.

“Biraz sürdü,” diyor Geo hafifçe. Salonun ortalarından bir ağlama sesi yükseliyor. Candace Wong Platten’in omuzları sarsılıyor ve eski kocası kolunu onun omzuna sarıyor, onun da kendini kaybetmek üzere olduğu belli. İkisinin şimdiki eşleri, ne yapacaklarını, nasıl tepki vereceklerini bilemez hâlde dehşet içinde oturuyorlar. Bu onların kızı değil, onların kaybı değil ama öyleymiş gibi hissettiriyor. “Uzun zaman sürdü gibi gelmişti.”

Herkesin gözü Geo’nun üzerinde. Calvin’in gözü onun üzerinde. Geo bakışlarını yavaşça çeviriyor, ta ki gözleri onunkilerle buluşana dek. Geo mahkeme salonuna girişinden beri ilk defa göz teması kuruyor. Belli belirsiz, minicik bir hareket ama bunu beklediği için fark ediyor; Calvin başını sallıyor. Geo bakışlarını

kaçırıyor ve dikkatini tekrar bir yudum su içmek için duraklayan savcıya yöneltiyor.

“Yani onu orada bıraktınız,” diyor yardımcı bölge savcısı, tekrar tanık kürsüsüne doğru yürüyerek. “Ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatınıza devam ettiniz. Polislere yalan söylediniz. Angela’nın ailesine yalan söylediniz. On dört yıl boyunca, tek evlatlarına ne olduğunu bilmeden acı çekmelerine göz yumdunuz.”

Savcı duruyor. Doğruca Geo’ya, sonra Calvin’e ve en son da jüriye bakarak şovunu yapıyor. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıdan birkaç desibel daha yüksek, bu yüzden mahkeme salonundaki herkes onu duyabilmek için kulak kesilmek zorunda kalıyor. “En yakın arkadaşınızı koruda gömülü hâlde bırakıp gittiniz, yaşadığınız evin birkaç yüz metre ötesinde, erkek arkadaşınızı onu parçalara ayırdıktan sonra.”

“Evet,” diyor Geo, gözlerini tekrar yumuyor. Bunun kulağa ne kadar dehşet verici geldiğinin farkında çünkü ne kadar dehşet verici olduğunu biliyor. Ama gözyaşı akıyor. Hiç gözyaşı kalmadı.

Mahkeme salonunda biri sessizce ağlıyor. Daha çok bir inilti gibi. Angela’nın annesinin göğsü inip kalkıyor, elleri yüzünde, parlak kırmızı ojelерinin yer yer çıktığı Geo’nun oturduğu yerden bile görülebiliyor. Onun yanındaki Victor Wong ağlamıyor. Ama eski karısına vermek için takımının cebindeki mendile uzandığı sırada elleri şiddetle titriyor.

Savcının başka sorusu yok. Yargıç öğle yemeği için ara veriyor. Jüri üyeleri dışarı çıkıyor ve izleyiciler ayağa kalkıp geriniyor. Telefonlar ediliyor. Muhabirler laptoplarına aceleyle yazıyor. Mübaşir tanık kürsüsünden kalkması için Geo’ya yardımcı oluyor ve Geo yavaşça Calvin’in oturduğu savunma makamının yanından geçiyor. Geo geçerken Calvin ayağa kalkıp elini tutarak onu kısa bir süreliğine durduruyor.

“Seni gördüğüme memnun oldum,” diyor Calvin. “Bu koşullar altında bile olsa.”

Yüzleri birbirinden birkaç santim uzakta. Gözleri tıpkı Geo'nun hatırladığı gibi parlak yeşil, gözbebekleri aynı altın çemberle çevrili. Bazen rüyalarında bu gözleri görüyor, sesini duyuyor, ellerini bedeninde hissediyor; tere batmış hâlde çok defa uyanmışlığı var. Şimdiyse tam karşısında, her zamankinden daha gerçek.

Geo hiçbir şey söylemiyor çünkü söylenecek bir şey yok, etraflarındaki herkes onlara bakıp dinlerken olmaz. Elini geri çekiyor. Mübaşir ilerlemesi için Geo'yu dürtüklüyor.

Geo, Calvin'in avucuna sıkıştırdığı kâğıt parçasını fark ediyor ve avucunu kapatıp cebine sokuyor. Babasına veda etmek için duruyor, nişan yüzüğünü, üzerindeki tek takıyı ona vermek üzere çıkarıyor. Walter Shaw onu sıkıca kucaklıyor. Sonra onu bırakıp yüzünün hâlini göremesin diye sırtını dönüyor.

Duruşma bitmedi ama Geo'nun kısmı sona erdi. Babasını bir daha ancak hapishanede onu ziyarete geldiğinde görecektir. Mübaşir, onu bekleme hücrelerine geri götürüyor. Arka köşedeki sıraya oturuyor ve mübaşirin ayak sesleri duyulmaz olunca elini cebine atıyor.

Yırtılmış bir parça sarı not kâğıdı. Üzerinde ise Calvin'in küçük ve düzenli el yazısıyla yazılı bir not.

Rica ederim.

Bu iki kelimenin yanına küçük bir kalp çizmiş.

Geo kâğıdı küçük parçalara bölüyor ve yutuyor. Çünkü kâğıttan kurtulmanın tek yolu onu tüketmek.

Geo hücrede tek başına, düşüncelere dalmış hâlde oturuyor. Geçmiş, şimdi ve gelecek birbirine giriyor, iç sesi koridorun diğer ucundaki polislerin gerçek konuşmalarına karışıyor. Polislerin *Grey's Anatomy*'nin dün akşamki bölümü hakkında konuştuklarını duyabiliyor ve ister istemez, hapishanede *Grey's Anatomy*'yi gösterip göstermediklerini merak ediyor. Hücre parmaklıklarının diğer tarafında bir gölge belirene dek ne kadar vakit geçtiğine dair hiçbir fikri yok.

Başını kaldırdığında Dedektif Kaiser Brody'nin orada dikil-

diğini görüyor. Kaiser'ın elinde yakındaki bir burgercinin kâğıt poşeti ve bir milkshake var. Çilekli. Poşet yağ lekeleriyle kaplanmış ve Geo'nun ağzı aniden sulanıyor. Kahvaltıdan, kirli bir metal tepside bekleme hücreğine getirilen soğuk yulaf lapasından beri bir şey yeme fırsatı olmadı.

"Eğer onu bana getirmediysen zalimlik etmiş olursun," diyor Geo.

Kaiser poşeti uzatıyor. "Sana getirdim. Alabilirsin... tabii Calvin James'in sana mahkeme salonunda verdiği mesajı söylersen."

Geo poşete bakıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Elini tuttu ve sana bir şey verdi."

Geo başını iki yana sallıyor. Izgara bifteğin kokusunu alabiliyor. Kızarmış soğanlar. Patates kızartması. Midesi gürültüyle gurulduyor. "Bana hiçbir şey vermedi, Kai, yemin ederim. Elini tuttu, beni gördüğüne memnun olduğunu söyledi ve ben de elimi geri çektim, karşılık olarak bir şey söylemedim. Hepsi bu."

Dedektif ona inanmamıştı. Gardiyana işaret etti, o da metal kapıyı açtı. Kaiser, Geo'nun ellerini sonra da yerleri kontrol etti. Geo'ya ayağa kalkmasını işaret etti, o da buna uydu. Elleriyle Geo'nun üzerini arayıp ceplerini kontrol etti. Durumu kabullenerek poşeti Geo'ya uzattı. Geo poşeti yırtarak açtı.

"Sakin ol." Kaiser, soğuk metal sırada Geo'nun yanına oturdu. "Orada iki burger var. Birisi benim."

Geo kendisinininkini çoktan açmıştı. Kocaman bir ısırık aldı, köftenin yağı tasarım elbisesinin ön tarafına damladı. Geo umursamadı. "Buna izin var mı?"

"Neye? Burgere mi?" Kaiser kendi burgerinin üstünü kaldırıp etin üzerine patatesleri koydu. Ekmeği tekrar yerleştirip büyük bir ısırık aldı. "İtiraf anlaşmanı imzaladın, seninle konuşmam kimsenin umurunda değil."

"Bunu yaptığına yine de inanmıyorum." Kaiser'ın burgerine alaycı bir beğenmezlikle bakıyor. "Burgerin içinde patates kızartmaları. Bu çok liseli bir hareket."

“Bazı açılardan değiştim,” diyor Kaiser. “Bazı açılardansa değişmedim. Sende de durumun aynı olduğuna bahse girerim.”

“Peki, burada ne için var?” diye soruyor Geo birkaç dakika sonra, hamburgerinin yarısını yiyip midesini bastırmasının ardından.

“Bilmiyorum. Sanırım senden nefret etmediğimi bilmeni istediğimden.”

“Bunun için elinde her türlü sebep var.”

“Artık yok,” diyor Kaiser, sonra iç çekiyor. “Nihayet bir sonuca ulaştım. Artık peşini bırakabilirim. Sana da aynı yapmanı tavsiye ederim. Bu sırrı çok uzun zaman içinde tuttun. On dört yıl... Bunun sana neler yaptığını tahmin bile edemem. Başlı başına bir ceza.”

“Angela’nın ebeveynlerinin seninle aynı fikirde olduklarını sanmıyorum.” Yine de Kaiser’ın bunu söylemesinden memnundu. Daha az canavar hissetmesini sağlamıştı. Ama sadece biraz daha az.

“Bu yüzden hapse giriyorsun ya. Cezanı çekecek ve sonra dışarı çıkıp yeni, taze bir başlangıç yapacaksın. Bunu atlatacaksın. Sen her zaman güçlüydün.” Kaiser burgerini bırakıyor. “Biliyor musun, bu çok garip. Ne yaptığını anladığım zaman seni öldürmek istedim. Angela’ya yaptıkların yüzünden. Diğer herkese çektirdiklerin için. Beni içine soktuğun durum için. Ama seni tekrar gördüğümde...”

“Ne?”

“Eskiden nasıl olduğunu hatırladım. Biz en yakın arkadaşlardık, hay sikeyim. Bu bok asla unutulmuyor.”

“Biliyorum.” Geo ona bakıyor. Katı polis görünüşünün altındaki nezaketi görüyor. Kaiser’ın içinde her zaman nezaket vardı. “Olanları çok defa sana anlatmak istedim, yaptıklarımı. Sen ne yapılacağını bilirdin. Sen her zaman benim...”

“Ne?”

“Ahlaki pusulam oldun,” diyor Geo. “Birçok boktan şey yaptım, Kai. Seni uzaklaştırmak bunlardan biriydi.”

“On altı yaşındaydın.” Kaiser derin derin iç çekiyor. “Sadece çocuktun. Tıpkı benim gibi. Angela gibi.”

“Ama daha iyisini bilecek kadar büyüttüm.”

“Geriye bakınca birçok şey artık mantıklı geliyor. O gecedен sonraki hâlin. Benden uzaklaşman. Yılın geri kalanında okuldan ayrılman. Calvin seni gerçekten fena etkilemişti. Bunun ne kadar kötü olduğunu anlamamıştım.” Kaiser, Geo’nun yüzüne dokunuyor. “Ama bugün gerçeği anlattın. Artık bitti. Nihayet.”

“Nihayet,” diye tekrarlıyor Geo, artık aç olmamasına rağmen burgerinden büyük bir ısırık alıyor.

Ağzın doluyken yalan söylemek daha kolaydır.